

# Bibiana Arranz: "Amb les meves fotografies no busco la postal, sinó descobrir aquella història que hi ha darrere i observar-la pausadament"

La fotògrafa de Cabanes inaugura 'Distàncies. Entre el gest i l'absència', la seva primera exposició individual, aquest divendres al Centre Cultural Sant Domènec de Peralada

---

Bibiana Arranz va néixer a Cabanes, però va anar a estudiar a Peralada, cosa que encara fa més especial aquesta exposició. "És com el meu segon poble", assegura. Més tard, va fer Història de l'Art a Girona. D'aquell temps recorda les classes impartides per Xavier Antich durant les quals la fotografia va fer acte de presència. Ja abans s'hi havia sentit atreta, però mai, ni tan sols ara, tot i que li dedica temps, no és el seu mitjà de subsistència, cosa que, creu, "és una sort" perquè li dona "total llibertat creativa". Del temps de formació rescata com a referent indiscutible Henri Cartier-Bresson, el fotògraf "en majúscules, a qui tothom voldria semblar-se ni que fos una mil·lèsima part del que ell era capaç de fer". També l'atrapa, com a clàssics de la fotografia en blanc i negre i exponents d'una mirada lliure, poètica i enigmàtica, l'obra del xinès Fan Ho o del xilè Sergio Larraín. Les fotografies de Bibiana Arranz també deambulen pel món del blanc i negre i, tot i que els països que visita són esclats de color -l'últim, el Nepal-, aquest entra puntualment dins el seu univers perquè, admet, "em distreu massa". El blanc i negre li permet "extreure l'essencial del que veig". Arranz està convençuda que "és molt més poètic parlar de llum que de color, cercar contrastos". Ho fa principalment amb tècnica digital, amb la qual ha crescut com a fotògrafa, tot i que des de fa uns pocs mesos ha començat a introduir també la fotografia analògica, atrevint-se, fins i tot, a fer ella mateixa el treball de laboratori. Això "m'obliga a aturar-me encara més", cosa que agraeix perquè, admet, "necessitava una pausa i pensar molt més la foto. Ja no és disparar per disparar, no és fer fotos absurdes sinó buscar aquella que t'inspira, trobar el moment precís, l'instant que vull captar, el que em diu alguna cosa". I malgrat que l'analògic no dona "la precisió o el detall" que potser sí que li aporta el digital, aquell segell personal és allà, ben present. Bibiana Arranz ja havia participat en exposicions col·lectives, entre les quals destaquen dues d'itinerants de Cultura Inquieta. Per aquesta individual ha escollit imatges que retraten "aquests llocs comuns" en geografies diverses, que plantegen "una distància no només física sinó també emocional, deixant una narrativa oberta". Quatre d'aquestes imatges són analògiques. Les va positivar ella mateixa seguint un procés artesà, en una cambra fosca a Venècia, en un dels pavellons de la Biennal d'Art. D'altra banda, també li ha publicat obra en paper l'editorial finlandesa Docu Magazine, "una oportunitat que m'ha animat a imprimir. Tenia ganes de tocar les meves fotos, olorar-les i sentir-les, és tan diferent de fer-ho a través d'una pantalla". Moltes de les seves imatges, però, les comparteix a través de les xarxes, del seu compte d'Instagram. "Començar va ser terapèutic, era la manera d'obligar-me a sortir a fer fotos i publicar-les", explica. Aquelles primeres imatges conviuen amb les més actuals, testimonis de la seva evolució. "M'agrada veure com vaig progressant, avançant i encara em queda molt camí per aprendre".

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/09/05/bibiana-arranz-amb-les-meves-fotografies-no-busco-la-postal-sino-descobrir-aquella-historia-que-hi-ha-darrere-observar-la-pausadament-133700867.html>